

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 577/2026
10.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничаром, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Сатарића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К.бр.178/25 од 08.01.2026. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 38/26 од 17.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Сатарића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К.бр.178/25 од 08.01.2026. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 38/26 од 17.03.2026. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К.бр.178/25 од 08.01.2026. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.08.2025. године па надаље док исти буде трајао. Одређено је да ће се према окривљеном АА, после издржане казне затвора, спровести следеће посебне мере и то обавезно јављање надлежном органу полиције и Управе за извршење кривичних санкција, забрана посеђивања места на којима се окупљају малолетна лица (вртићи, школе и слично), обавезно посеђивање професионалних саветовалишта и установа, обавезно обавештавање о промени пребивалишта, боравишта или радног места и обавезно обавештавање о путовању у иностранство, а ради спровођења наведених мера окривљени је дужан да се у року од 3 дана од дана извршења изречене казне затвора лично јави поверенику Управе за извршење кривичних санкција, Одељење за

извршење ванзаводских санкција и мера Повереничка канцеларија у Ужицу, улица Димитрија Туцовића број 36/20.

Истом пресудом малолетна оштећена ББ је упућена да у парничном поступку може остварити имовинскоправни захтев. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 38/26 од 17.03.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Сатарића и потврђена је пресуда Основног суда у Пожеги К.бр.178/25 од 08.01.2026. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Сатарић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези чланова 15. и 74, члана 438. став 1. тачка 4), члана 460. став 1. и члана 503. став 1. у вези члана 338. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да у целини укине пресуде Основног суда у Пожеги К.бр.178/25 од 08.01.2026. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 38/26 од 17.03.2026. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да у целини преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело за које је оптужен.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да су у доношењу побијане другостепене пресуде Вишег суда у Ужицу Кж1 38/26 од 17.03.2026. године учествовали судија Дејан Влаховић као председник већа и судије Биљана Томовић и Верица Пантелић као чланови већа, а које судије су биле дужне да се изузму од поступања у предмету, из разлога јер су у овом кривичном предмету претходно у више наврата одлучивали о жалбама браниоца окривљеног изјављеним на првостепена решења о продужењу притвора према окривљеном и то сво троје судија у доношењу три решења Вишег суда у Ужицу и то решења Кж2.бр.130/25 од 03.11.2025. године, Кж2.бр.144/25 од 24.11.2025. године и Кж2.бр.10/26 од 27.01.2026. године, а судије Дејан Влаховић и Биљана Томовић су учествовали и у доношењу решења Вишег суда у Ужицу Кж2.бр.169/25 од 29.12.2025. године. Према наводима захтева, приликом доношења наведених решења судије Дејан Влаховић, Биљана Томовић и Верица Пантелић су вишеструким одлучивањем о продужењу притвора према окривљеном

АА стекле одређено предубеђење у погледу кривице окривљеног, а које предубеђење је по браниоцу таквог квалитета да представља околност која нарушава претпоставку непристрасности судије, због чега су у конкретном случају испуњени услови за обавезно изузеће ових судија у поступку мериторног одлучивања по жалби на побијану првостепену пресуду.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Најпре, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по налажењу Врховног суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног. То произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Наиме, према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно су опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33). Када одлуке о продужењу притвора захтевају „врло висок степен јасноће“ у погледу кривице окривљеног, Европски суд за људска права је нашао како може изгледати да је непристрасност дотичних судија подложна сумњи, те да се бојазан подносиоца захтева у том погледу може сматрати објективно оправданом (Hauschildt против Данске, став 49-52).

Из наведеног произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору судија заузео јасан став о кривици окривљеног или није, дакле, ради се о фактичком питању у сваком конкретном случају.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да су кривична већа Вишег суда у Ужицу, а у чијем саставу су биле судије Дејан Влаховић, Биљана Томовић и Верица Пантелић, у наведеним решењима којима је одлучивано о притвору према окривљеном АА, а на која решења се у захтеву позива бранилац, анализом доступних података утврдила постојање оправдане сумње да је окривљени АА извршио кривично дело које му је стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, а што је неопходан услов за продужење притвора према окривљеном, те да су кривична већа Вишег суда у Ужицу при томе дала разлоге због којих налазе да су испуњени услови за продужење притвора према окривљеном прописани одредбом члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, а што је иначе неопходан садржај сваког решења о продужењу притвора према окривљеном.

Према ставу Европског суда за људска права у предмету Драгојевић против Хрватске (од 15.01.2015. године - представка број 68955/11), сама чињеница да је судија у суђењу већ доносио предпретресне одлуке у предмету, укључујући одлуке везане за притвор, не може оправдати бојазан о његовој непристрасности, већ само посебне околности могу оправдати другачији закључак. Увек је одлучан опсег и природа предпретресних мера које је предузео судија. Надаље, у овој одлуци Европски суд за људска права истиче да питања на која судија мора одговорити при доношењу одлука о продужењу притвора нису иста као она питања која су одлучујућа за његову правноснажну пресуду. Приликом одлучивања о притвору и доношења других предпретресних одлука те врсте, судија по кратком поступку оцењује доступне податке како би утврдио постоји ли основ за сумњу против окривљеног за извршење кривичног дела, док приликом доношења одлуке на крају суђења мора проценити јесу ли докази који су изнесени и о којима се расправљало пред судом довољни да би окривљеног огласио кривим. Сумња и формално проглашење кривице не могу се третирати као да су истоветни (Jasinski против Пољске, став 55, представка број 30865/96 од 20.12.2005. године).

Дакле, по налажењу Европског суда за људска права, оцена постојања законских услова за продужење притвора, а која укључује и оцену постојања „основане сумње“ о извршењу кривичног дела од стране окривљеног, не може представљати формирање става судије о кривици тог истог окривљеног или казни коју му треба одредити, односно „предубеђење“ судије, како то у захтеву тврди бранилац окривљеног, а које доводи у сумњу законску претпоставку непристрасности судије.

Примењујући напред наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да сама чињеница да су судије које су донеле побијану другостепену пресуду Вишег суда у Ужицу, којом је потврђена првостепена пресуда којом је окривљени АА оглашен кривим и осуђен, и то судија Дејан Влаховић као председник већа, а судије Биљана Томовић и Верица Пантелић као чланови већа, у ранијој фази поступка, након подношења оптужног акта јавног тужиоца и то оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Пожеги КТО.бр.146/25 од 16.09.2025. године, учествовале у саставу већа у доношењу одлука које су везане за одлучивање о мери притвора према окривљеном АА и то сво троје судија у доношењу решења Вишег суда у Ужицу Кж2.бр.130/25 од 03.11.2025. године, Кж2.бр.144/25 од 24.11.2025. године и Кж2.бр.10/26 од 27.01.2026. године, а судије Дејан Влаховић и Биљана Томовић и у доношењу решења Вишег суда у Ужицу Кж2.бр.169/25 од 29.12.2025. године, а у ком одлучивању се веће уопште није бавило питањем кривице окривљеног, по налажењу Врховног суда, не доводи у питање претпоставку непристрасности ових судија код одлучивања о кривици овог окривљеног, конкретно код доношења побијане другостепене пресуде, због чега побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а како се то неосновано тврди у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поред тога, чињеница да је у образложењима наведених решења Вишег суда у Ужицу, којима је одлучивано о жалби браниоца окривљеног изјављеној на решења првостепеног суда о продужењу притвора према окривљеном, приликом образлагања суда да и даље постоје разлози за продужење притвора према окривљеном,

констатовано да постоји „оправдана сумња“ да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, по налажењу Врховног суда, сама по себи не значи да су се наведене судије изјасниле са већим степеном јасноће у погледу кривице окривљеног.

Наиме, иако судије Вишег суда у Ужицу у образложењима наведених решења о продужењу притвора према окривљеном користе термин „оправдана сумња“, а ово из разлога јер су наведена решења донета након подношења оптужног предлога јавног тужиоца дана 16.09.2025. године, ове судије нису цениле нити образлагале нове чињенице у вези оправдане сумње да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, нити су исте навеле оцену доказа и изразиле висок степен јасноће у погледу кривице окривљеног и то у већој мери од онога што је то неопходно за доношење одлуке о притвору, већ су само цењене околности у вези обележја кривичног дела, али без додатног изјашњења или образлагања у погледу кривице која би била изван границе испитивања основане сумње и без бављења при томе доказним разлозима.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да је побијана осуђујућа пресуда заснована на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу сведока малолетне ВВ и исказу законске заступнице малолетне оштећене - ГГ, а који искази су дати на записницима састављеним пред јавним тужиоцем ОЈТ Пожега под бројем КТ.322/25 и то сведока малолетне ВВ дана 08.10.2025. године, а законске заступнице малолетне оштећене - ГГ дана 23.09.2025. године. Као разлог незаконитог извођења наведених исказа сведока малолетне ВВ и исказа законске заступнице малолетне оштећене - ГГ датих на записницима сачињеним пред јавним тужиоцем Основног јавног тужиоца у Пожеги, бранилац окривљеног наводи да су ови искази незаконито прибављени, обзиром да јавни тужилац није обавестио одбрану о термину и месту предузимања доказне радње испитивања наведених сведока ради присуства истој, већ је наведене сведоке испитивао без присуства одбране, при чему је у односу на окривљеног у конкретном случају била предвиђена обавезна одбрана сходно одредби члана 74. ЗКП, а такође јавни тужилац никада није сходно одредби члана 15. ЗКП предложио извођење наведених доказа, због чега по ставу браниоца суд није имао овлашћење да по службеној дужности изврши увид у наведене записнике.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани. Ово са разлога јер чињеница да је испитивање сведока малолетне ВВ и законске заступнице малолетне оштећене - ГГ пред јавним тужиоцем Основног јавног тужилаштва у Пожеги обављено без уредног обавештавања браниоца окривљеног АА од стране јавног тужиоца, по оцени Врховног суда, не представља разлог за издвајање из списка предмета записника о њиховом испитивању, будући да је у питању недостатак који се може отклонити на главном претресу непосредним испитивањем наведених сведока, а што је у конкретном случају у овом кривичном поступку и учињено непосредним испитивањем на главном претресу одржаном дана 28.10.2025. године законске заступнице малолетне оштећене - ГГ, а на главном

претресу одржаном дана 28.11.2025. године сведока малолетне ВВ, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Милоша Сатарића (који је поднео предметни захтев за заштиту законитости), те у присуству законске заступнице малолетне ВВ, где су се наведени сведоци у оквиру својих исказа изјаснили да у свему остају при својим исказима датим на записницима пред јавним тужиоцем Основног јавног тужилаштва у Пожеги, додајући при томе одређена појашњења и одговарали су на постављена питања браниоца окривљеног, поступајућег судије и јавног тужиоца, дакле окривљени АА и његов бранилац су, по налажењу овога суда, имали могућност да у контрадикторном поступку на главном претресу сведоку малолетној ВВ и законској заступници малолетне оштећене - ГГ постављају питања и износе примедбе. Осим тога, имајући у виду да је одредбом члана 15. став 4. ЗКП суду дата могућност, односно овлашћење, да изузетно сам одреди да се допунски докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, а што је у предметном кривичном поступку управо био случај, то стога, и по налажењу Врховног суда, првостепени суд у конкретном случају није незаконито на главном претресу одржаном дана 08.01.2026. године извео као доказе записнике о исказима сведока малолетне ВВ и законске заступнице малолетне оштећене - ГГ који су дати у истражном поступку и то читањем истих. Следствено свему напред наведеном, као неосновани се оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем од стране суда наведених доказа учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП, истицањем да другостепени суд није у образложењу другостепене пресуде уопште оценио жалбене наводе браниоца окривљеног, већ је у вези жалбених навода одбране само дао паушалне и уопштене констатације. Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 503. став 1. у вези члана 338. став 1. ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да су разлози суда који су дати у образложењима побијаних нижестепених пресуда контрадикторни и нејасни и то посебно везано за оцену исказа испитаних сведока, а који наводи браниоца би по налажењу Врховног суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да током кривичног поступка није на несумњив начин утврђено да је окривљени учинио кривично дело које му је стављено на терет, оспоравајући при томе оцену изведених доказа дату од стране првостепеног суда и указујући на постојање по њему контрадикторности у исказима испитаних сведока, а којим наводима бранилац окривљеног по налажењу овога суда указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда

одредаба члана 438. став 2. тачка 2), члана 440, члана 460. став 1. и члана 503. став 1. у вези члана 338. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Сатарића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.